

lærdomme eller Gudsdyrkelse.“ Hvad der her gælder om blasfemisk Litteratur, som disse Udtalelser nærmest tager Sigte paa, gælder i lige saa høj Grad den usædelige Litteratur. Her har jeg Grundloven paa min Side, idet den udtaler, at der intet maa læres, der strider mod Sædeligheden. Det vil altsaa sige, at der er en Grænse, og hvis denne overskrides, falder vedkommende ind under Straffeloven. Saadan maa det være i et velordnet Statssamfund.

Men det er ikke det Spørgsmaal, der her er til Afgørelse, om disse Forfattere kan rammes af Straffeloven; det maa Justitsministeren afgøre. Og der er heller ikke Spørgsmaal om, hvorvidt der skal være Frihed for alle disse Forfatteres Skrivelser, altsaa om Aandsfrihed. Nej, det, Spørgsmaalet drejer sig om, er det, som ogsaa det ærede Medlem Hr. Pinstrup nævnte, idet han citerede Professor Dr. juris Aksel Møller: Skal Staten understøtte, for at bruge Professorens Ord, baade Loke og Thor? Spørgsmaalet er ikke, om der skal være Frihed for Loke saavel som for Thor, men om der skal ydes Statsstøtte baade til Loke og Thor, et i Virkeligheden saare alvorligt Samfundsspørgsmaal.

Staten understøtter Skole, Kirke og Højskolen, og Spørgsmaalet er da: vil den ogsaa yde sin økonomiske, og dermed moralske, Støtte til en Litteratur, der efter min og manges Mening haaner og nedbryder, hvad Kirke og Skole bygger op. En saadan literær Produktion kan Staten ikke støtte, uden at den bliver vedkommende Forfatters medskyldige. Det kan være vanskeligt at afgøre, hvor Grænsen ligger mellem det strafbare og det ikke strafbare paa Litteraturens Omraade; men det forekommer mig ogsaa, at Statens Opgave ved Uddeling af Understøttelser ikke er at gaa lige til Grænsen af det, der ikke er strafbart.

Ved Finanslovens anden Behandling blev der sagt mange Ord til Forsvar for Hr. Bergstedts og Fru Thit Jensen-Fengers Bøger. Der blev bl. a. sagt, at man ikke skulde svøbe Ungdommen ind i Vat, og det kan være rigtigt; men jeg mener nu ogsaa, at man heller ikke skal dyppe Ungdommen i Rendestenen eller give den snavset Vand at drikke. Der blev sagt, at Indre Missions Præster kunde ogsaa komme med saa kraftige Ord, at det forargede Folk. Meget rigtigt, men jeg har aldrig hørt, at disse Præster fik en Belønning af Staten derfor; men derimod har jeg adskillige

Gange hørt, at de fik en kraftig Iretsættelse af deres Biskop; hvad der selvfølgelig er rigtigt, og det synes jeg alligevel gør en Forskel. En æret Taler lod gamle Holberg staa op af sin Grav som Vidne til Forsvar for Fru Thit Jensen-Fenger og Harald Bergstedt; ja, selv Shakespeare, Goethe og Schiller maatte frem paa Scenen som Vidner. Jeg synes nu egentlig, det er altfor stor en Ære at gøre disse to Forfattere, der alligevel ikke naar hverken Holberg, Shakespeare eller Goethe til Bæltstedet; selv om de i Plathed og vovede Udtalelser overgaar dem, er det dog ikke derudfra, Værdien af deres Produkter skal maales. Jeg har ikke noget Sted — og jeg kunde ønske at høre, om nogen kan overbevise mig om det modsatte — i Holbergs Skrifter fundet Skildringer, der kan sammenlignes med Fru Thit Jensen-Fengers lumre Sovekammerhistorier eller Skildringer i „Den erotiske Hamster“, „Den evige Længsel“, „Jerichos Mure“, eller hvad disse Bøger hedder, og jeg vil angaaende Hr. Bergstedt blot nævne en enkelt Skildring fra Bogen „Aleksandersen“, hvor han for aabent Tæppe lader unge Mænd træde i Forhold til en nogen ung Kvinde, medens der udenom staa et grinende Publikum. Jeg vil gerne spørge: er det den Slags Litteratur, Staten skal honorere med en Understøttelse? Det synes mig at være en raa og kynisk Kost at byde de unge som statsunderstøttet Literatur, og jeg synes, man ved at sammenligne disse Forfattere med Holberg gør Holbergs Minde blodig Uret.

Hvad jeg her har sagt om det usædelige i disse Bøger, gælder ogsaa, naar der er Tale om at haane Befolkningens religiøse Følelser, Tros lærdomme eller Gudsdyrkelse. Paa det Omraade er Bergstedt absolut Førstemanden; han har vovet sig langt ud i „Aleksandersen“, i „Jørgensfesten“, i „Sange fra Provinsen“; af Fru Thit Jensen-Fengers Bøger skal jeg i denne Forbindelse blot nævne Bogen „Kærlighedens Kaabe“. Ogsaa paa dette Punkt, naar der er Tale om Blasfemi, Gudsbespottelse, Haan overfor andres religiøse Følelser, synes jeg, man ved at sammenligne disse Forfattere med Holberg gør Holbergs Minde blodig Uret.

Jeg vil gerne være med til at glæde og dygtiggøre vort Lands Ungdom, og jeg er af den Mening, at det er en af Statens Opgaver at hjælpe med dertil. Men det er min Overbevisning, at disse to Forfatteres Bøger hverken hjælper til at glæde